

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 323.

Anden Session.

84de Møde.

Torsdagen den 6te Februar.

(Fortf.)

Sjæbning (fortf.): Hvad jeg her har udviklet kunde man have gjort og saa havde man fulgt det, Søderne kræve; thi jeg har allerede engang gjort opmærksom paa, at i Virkeligheden fuldbyrdes Egtteskabet her i Landet ved et borgerligt Egtteskab, der meget ofte ligger meget langt borte fra denirkelige Indsignelse, og hvorimellem, naar ikke vore Sæder bestemte det anderledes, Usædeligheden ofte ligger, og hvor det vil være en Feil af os, om vi længere lod Usædeligheden blive liggende, da vi kunne undgaae det ved at give den første Anmeldelse, som nu af de Vedkommende betragtes som det Væsentligste og som saa væsentlig, at de derefter hengive sig til hinanden, ved at give den, siger jeg, en virkelig borgerlig Betydning, ved at lade den være et Contractspørgsmaals Afgjørelse; thi i saadanne Egtteskaber er der altid to Ting; der er en Contract, som ligger ligeoverfor den borgerlige Verden, og en menneskelig Handling i den høieste Potents, hvorved to Stabninger give sig for Livstid hen til hinanden og modstaae alle de dyriske Fristelser, som kunne føre dem fra hinanden. Efter hvad jeg her nu har sagt, vil man komme til at begribe, at jeg paa ingen Maade kan give mit Bifald til den foreliggende Anordning, som jeg, efter min Dverbeviisning, kalder maadelig; men jeg staaer her med et bestemt Hver: Mænd ere komne til mig, som have talt i Manges Navn, der trængte til en Afgjørelse af det her foreliggende Stridspunkt. De have navnlig bedet mig om at bringe deres Klager frem for Thinget, og her kommer jeg til at afsvige fra den ærede Taler for Præsto Amts 4de District

(Grundtnig); thi medens han sluttede sit Foredrag med at raade til Lovens Forkastelse, maajeg derimod slutte mit med at raade Thinget til at antage den og betræde den ulykkelige Vej, man har viist os, for ikke at lade en endnu flettere blive den, vi maaje underkaste os — en saadan, hvor vi lade en Mængde Fuldtberettigede staae klagende ligeoverfor Grundloven over, at vi ikke have havt Mod til at give dem endogsaa den simpleste Skjærv, de ere berettigede til at forlange (Hør!). Af disse Grunde vil ogsaa jeg stemme for det foreliggende Lovforslag og haabe, at mange af dem, der ellers ere nogenlunde enige med mig, ville, om de ellers skulle være derimod, være rede til af disse Hensyn at bringe et Offer af deres bedre Dverbeviisning, for saaledes at fremme dette Bildfarelsernes Resultat.

Cultusministeren: Det er ikke Nytt for det ærede Thing at høre den ærede Taler, som nu satte sig, finde det let og simpelt, som Andre finde vanskeligt, (Nei!) Noget, som ogsaa har viist sig i denne Sag, og dog troer jeg, naar man forfølger det ærede Medlems Tankegang, at ogsaa her er hverken Letheden eller Simpelheden saa stor, som han syntes at troe. Jeg skal ikke indlade mig paa, hvad Meningen var, dengang Grundlovens § 84 blev vedtagen, eller om det var Meningen, som den ærede Taler sagde, at man da strax skulde have gennemført. Jeg troer, at naar man havde forsøgt at betræde den af den ærede Rigsdagsmand antydede Vej, vilde der have viist sig store Vanskeligheder ved at faae det afgjort, som man skulde have afgjort paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Jeg skal heller ikke undersøge, hvorvidt denne Lov rører ved Grundlovens § 84, saameget mindre, som den ærede Taler selv har sagt, at man maatte antage denne Lov, for at skaffe Folk den Ret,